

maatte blive fast ansatte ved speciel teknisk Virksomhed burde da ikke længere — maatte kun af Hensyn til eventuelle Forfremmelsesbestemmelser — vedblive at være „farende“ Officerer til Stade for „Flektetikere“ ved at formindste disses saa stærkt tiltrængte „Søfart“ eller praktiske Uddannelse om Bord.

For Underofficersskolens Vedkommende (§ 29) turde det henstilles at bafere denne Plan paa en 4-aarig i Stedet for en 6-aarig Uddannelse, hvad sikkert kunde medføre ret betydelig Besparelse uden Risiko for at Uddannelsen derved maatte blive utilstrækkelig.

For Søofficersskolens Vedkommende (§ 30) synes det derimod formaals-tjenligt — med den for Aspiranterne foreslaaede, til 3 Maaneder reducerede Orlogsfart for Dje og da med en Maksimums-antagelsesalder af 17 Aar — at Skoletiden forlænges fra 4-aarig til 5-aarig. At den nuværende Uddannelse ikke slaar til i forskellige Henseender synes alene motiveret derved, at Officererne lige fra deres Udnævnelse som Regel i en Række af Aar ideligt beordres at gennemgaa videre Uddannelseskoler eller Kursus i Land, men saa forholdsvis altfor ringe praktisk Uddannelse om Bord til Orlogsfart.

Naar § 31 angiver „Hærens Officersskole“ som tjenende til en højere teknisk Uddannelse af Søofficerer, synes saa vel denne Skole som Greenwich Skolen o. lign. nærmest at høre til et Uddannelses-Program end til en Organisationslov, i hvilken sidste det derimod maatte være mere berettiget, at se nævnet de almindelige militære Skoler og Kursus, der ere satte i Virksomhed siden Søværnslovens Vedtagelse i 1880, og som reglementsmæssig drives i Løbet af Vinteren paa Orlogsværftet.

Skolen for Skibbygning og Maskinvæsen (§ 33). Denne Skoles Varighed ses ikke i Lovforslaget. Henset til den praktiske Erfaring, at de her uddannede unge Maskinister forlade Marinens Tjeneste, saa tidligt, som det kan tilstedes dem efter

Loven, saa at Ministeren endog i Aar har maattet søge Ekstrabevilling til privat at engagere et betydeligt, men fornødent Antal Maskinister, synes dette at tyde hen paa, at Uddannelsen ved denne Skole næsten maa kaldes for intensiv og for god, i alt Fald i Forhold til de Lønninger og Forfremmelsesvilkkaar, som Marinens Tjeneste kan byde dem.

Man skal derfor fremsætte den Tanke, at Skolens Program anlagdes paa en væsentlig kortere egentlig Skoletid, men at der da til Videreuddannelse oprettedes Kursus i de derfor ønskeligste Fag i Løbet af den lange Vintertid, hvor det, med de ringe Udkommandoer, muligt kunde falde vanstelig at bestættige det ret talrige Maskinforps. Kan ad denne eller lignende Vej med mindre Beføstning, i noget længere Tid opnaas en tilfredsstillende eller tilstrækkelig Uddannelse, vilde vel ogsaa mer Hold naas paa de Maskinister, paa hvis Uddannelse Staten alt har ofret ret betydeligt.

I de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger (S. 21, 2. Sp.), udtaler Ministeriet, at „Øvelsesstibene særlig til Anvendelse ved det faste Personals Opdragelse og Uddannelse ere Skibe, der ere og paa Grund af Forholdene endnu i nærmere Tider maa vedblive at være af en saadan Art, at de ikke egne sig til egentlig Krigsbrug“.

Naar Ministeriet stærkt fremhæver Nødvendigheden af, at det værnepligtige Mandskab uddannes om Bord i de moderne Skibstyper med det nyeste Materiel, staa foransførte Udtalelser paafaldende grelt over for Spørgsmaalet om det faste Befalingsmands Personals Uddannelse, saa grelt, at en nogenlunde radikal Forandring af Skolestibs-Uddannelsen synes paatrængende — og saa af økonomiske Hensyn.

ad §§ 35—47. Bestemmelserne om Forfremmelse, Afgang m. m., der ganske betinge Aand og Tone, Disciplin og Dygtighed i Korpsene, give i deres nuvæ-